୬-୮-୧୯ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଜ୍ଞାନକୁ ଧାରଣ କରିଚାଲ ତେବେ ଶେଷ ସମୟରେ ତୁମେ ବାବାଙ୍କ ସମାନ ହୋଇଯିବ, ବାବାଙ୍କର ସମସ୍ତ ଶକ୍ତିକୁ ତୁମେ ହଜମ କରିନେବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:-କେଉଁ ଦୁଇଟି ଶବ୍ଦର ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ହୋଇପାରିବ ?

ଉ□ର:- ଉତ୍‌ଥାନ ଏବଂ ପ□ନ, ସ□ପ୍ରଧାନ ଏବଂ ତମୋପ୍ରଧାନ, ଶିବାଳୟ ଏବଂ ବେଶ୍ୟାଳୟ । ଏହିଭଳି ଦୁଇଟି ଦୁଇଟି ଶବ୍ଦ ଯଦି ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବ ତେବେ ତୁମେମାନେ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏବେ ଜ୍ଞାନକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଜାଣିଛ । ଭକ୍ତିରେ ଜ୍ଞାନ ତ ନାହିଁ କେବଳ ମନ ଖୁସି କରିବା ଭଳି କଥା ଶୁଣାଇ ଥାଆନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ହିଁ ହେଉଛି କେବଳ ମନ ଖୁସି କରିବାର ମାର୍ଗ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମିଠା ମିଠା ରୁହାନୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ତୁମେ କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଥିଲ । ଏହା ଉତ୍‌ଥାନ ଏବଂ ପତନର ଖେଳ ନା । ଏବେ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ ଆମେ ପୂର୍ବରୁ କେତେ ଉ□ମ ଏବଂ ପବିତ୍ର ଥିଲୁ । ଏବେ କେତେ ନୀଚ ହୋଇଯାଇଛୁ । ତୁମେ ନିଜେ ଦେବୀ ଦେବତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କହୁଛ— ଆପଣ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଆମେ କେତେ ନୀଚ ଅଟୁ । ପୂର୍ବରୁ ଏହା ଜଣାନଥିଲା ଯେ ଆମେ ହିଁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଥିଲୁ । ପୁଣି ନୀଚରୁ ନୀଚ ହେଉଛୁ । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ କହୁଛନ୍ତି- ମିଠା ମିଠା ପିଲାମାନେ, ତୁମେ କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପବିତ୍ର ଥିଲ ପୁଣି କେତେ ନୀଚ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଛ । ପବିତ୍ରକୁ ଉଚ୍ଚ ବା ଶ୍ରେଷ୍ଠକୁହାଯାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ କୁହାଯାଏ ନା । ସେଠାରେ ତୁମର ହିଁ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ଯାହା ପୁଣି ଏବେ ସ୍ଥାପନ କରୁଛ । ବାବା କେବଳ ଇଂଗୀତ କରୁଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି— ତୁମେ ବହୁତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ, ଶିବାଳୟ ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟଯୁଗର ନିବାସୀ ଥିଲ ପୁଣି ପୁର୍ନଜନ୍ମ ନେଇ ଅଧାକଳ୍ପରୁ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେବାଦ୍ୱାରା ପତିତ ବିକାରୀ ହୋଇଗଲ । ଅଧାକଳ୍ପ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମେ ବିକାରୀ ହୋଇଗଲ, ଏବେ ତୁମକୁ ନିର୍ବିକାରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ସ□ପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ପଡିବ । ତୁମକୁ ଦୁଇଟି ଅକ୍ଷର ମନେରଖିବାକୁ ହେବ । ବ□ମାନ ଏହା ହେଉଛି ତମୋପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆ, ସ□ପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆର ଚିହ୍ନ ହେଉଛନ୍ତି ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ । ଏହା ୫ ହଜାର ବର୍ଷର କଥା । ଭାରତରେ ସ□ପ୍ରଧାନ ଅର୍ଥାତ୍ ଦେବୀ ଦେବତାଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଭାରତ ବହୁତ ଉ□ମ ଥିଲା, ଏବେ କନିଷ୍ଠ ହୋଇଯାଇଛି । ପବିତ୍ରରୁ ଅପବିତ୍ର ହେବାପାଇଁ ତୁମକୁ ୮୪ ଜନ୍ମ ଲାଗୁଛି । ଯଦିଓ ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ଅଳ୍ପ ଅଳ୍ପ କଳା କମି କମି ଯାଉଛି କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ବୋଲି କୁହାଯିବ ନା । ଏକଦମ୍ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କହିବା । ସିଏ ଗୋରା ଥିଲେ, ଏବେ ଶ୍ୟାମଳ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏଠାରେ ବସିଛ ତେଣୁ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଦରକାର ଯେ ଆମେ ଶିବାଳୟରେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଥିଲୁ । ସେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ନଥିଲା କେବଳ ଆମର ରାଜ୍ୟ ହିଁ ଥିଲା ପୁଣି ଦୁଇକଳା କମିଗଲା । ଅଳ୍ପ ଅଳ୍ପ କଳା କମ୍ ହୋଇ ତ୍ରେତାଯୁଗରେ ଦୁଇକଳା କମ୍ ହୋଇଗଲା । ଅପବିତ୍ର ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ଆହୁରି ତଳକୁ ଖସି ଖସି ଛି ଛି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ହିଁ ବିକାରୀ ଦୁନିଆ କୁହାଯାଏ । ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ବିଷୟ ବୈତରଣୀ ନଦୀରେ ଉବୁଟୁବୁ ହେଉଛନ୍ତି । ସେଠାରେ (ସତ୍ୟଯୁଗରେ) କ୍ଷୀର ସାଗରରେ ରହୁଥିଲେ । ତୁମେ ଏବେ ସାରା ବିଶ୍ୱର ଇତିହାସ- ଭୂଗୋଳକୁ, ନିଜର ୮୪ ଜନ୍ମର କାହାଣୀକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିଗଲଣି । ଆମେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କ ରାଜ୍ୟରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ଥିଲେ, ପବିତ୍ର ରାଜତ୍ୱ ଥିଲା, ତେଣୁ ତାକୁ ଆମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱର୍ଗ କହିବା, ପୁଣି ତ୍ରେତାଯୁଗ ହେଉଛି ସେମି ସ୍ୱର୍ଗ । ଏକଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ନା । ବାବା ହିଁ ଆସି ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି, ମଧ୍ୟ, ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସୃଷ୍ଟି ଚକ୍ରର ମଧ୍ୟରେ ରାବଣର ପ୍ରବେଶତା ହେଉଛି, ପୁଣି ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଏହି ବିକାରୀ ଦୁନିଆର ବିନାଶ ହେବ । ତୁମକୁ ସତ୍ୟଯୁଗ ଆଦିରେ ଆସିବା ପାଇଁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ । ତେଣୁ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ମୋତେ ମନେପକାଅ । ନିଜକୁ ଦେହ ବୋଲି ଭାବନାହିଁ । ତୁମେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଥିଲ- ବାବା, ଆପଣ ଆସିଲେ ଆମେ ଆପଣଙ୍କର ହିଁ ହୋଇଯିବୁ । ଆତ୍ମା ତା'ର ପିତାଙ୍କ ସହିତ କଥା ହେଉଛି । କୃଷ୍ଣ ତ ଆତ୍ମାର ପିତା ନୁହଁନ୍ତି । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଏକମାତ୍ର ନିରାକାର ଶିବବାବା ଅଟନ୍ତି । ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କ ନିକଟରୁ ବିନାଶୀ ସମ୍ପ□ ମିଳୁଛି, ଆଉ ପାରଲୌକିକ ପିତାଙ୍କ ନିକଟରୁ ପୁରା ଭାରତକୁ ଅବିନାଶୀ ସମ୍ପ□ ମିଳୁଛି ସେଥିପାଇଁ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଶିବାଳୟ କୁହାଯାଏ । ଶିବବାବା ହିଁ ଆସି ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ଏହି କଥାକୁ ତ' ସର୍ବଦା ମନେରଖିବା ଉଚିତ୍ । ଏହା ଖୁସିର କଥା ନା । ଏବେ ଆମେ

ପୁଣିଥରେ ଶିବାଳୟକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । କେହି ମରିଗଲେ କହନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଗଲା । କିନ୍ତୁ ଏଭଳି କେହି ଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ । ମନକୁ ଖୁସି କରିବା ପାଇଁ ଏସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କାହାଣୀ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । ପ୍ରକୃତ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ତ’ ଏବେ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଯାଉଛ । ସେଠାରେ କୌଣସି ରୋଗ ବେମାରୀ ହୁଏ ନାହିଁ । ତୁମେ ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତ ରହିବ । ବାବା ଏଠାରେ ବସି କେତେ ସହଜ ରୀତିରେ ଛୋଟ ଛୋଟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ବାହାରେ କେଉଁଆଡେ ରହିଲେ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଗରେ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ, ଏଥିରେ ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ପବିତ୍ରତା । ଏବଂ ତା’ ସହିତ ଖାଦ୍ୟ ପାନୀୟର ମଧ୍ୟ ଶୁଦ୍ଧତା ଆବଶ୍ୟକ । ଦେବତାଙ୍କ ନିକଟରେ କେବେ ସିଗାରେଟ୍, ବିଡି ଆଦିର ଭୋଗ ଲଗାଯାଏ କି ? ଧର୍ମଗ୍ରନ୍ଥ ସମ୍ମୁଖରେ କେବେ ଅଣ୍ଡା କିମ୍ବା ବିଡି ଆଦିର ଭୋଗ ରଖାଯାଏ କି ? ଗ୍ରନ୍ଥସାହେବଙ୍କୁ ଗୁରୁ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କର ଶରୀର ବୋଲି ଭାବନ୍ତି । ଗ୍ରନ୍ଥକୁ ଏତେ ସମ୍ମାନ ଦିଅନ୍ତି ଯେପରି ଏହା ଗୁରୁଙ୍କର ଶରୀର ଅଟେ । ଶିଖ୍‌ଧର୍ମର ଲୋକମାନେ ଏଭଳି ଭାବନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଗୁରୁ ନାନକ ତ’ ଗ୍ରନ୍ଥ ଲେଖିନଥିଲେ, ସିଏ ତ’ ଅବତାର ନେଇଥିଲେ । ପୁଣି ଶିଖ୍ ଧର୍ମର ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲିଲା । ପ୍ରଥମେ ତ’ ଗ୍ରନ୍ଥ ମଧ୍ୟ ଏତେ ଛୋଟ ଥିଲା ଯାହାକି ହସ୍ତଲିଖିତ ଥିଲା । ଏବେ ମନୁଷ୍ୟ ଗୀତା ପାଇଁ ଭାବୁଛନ୍ତି, ଏହା କୃଷ୍ଣଙ୍କର ରୂପ ଅଟେ । ଯେପରି ନାନକଙ୍କର ଗ୍ରନ୍ଥ ସେହିପରି କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଗୀତାର ମଧ୍ୟ ଗାୟନ ହୋଇଛି । ସମସ୍ତେ କୃଷ୍ଣ ଭଗବାନୁବାଚ ହିଁ କହିଚାଲିଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ଅଜ୍ଞାନ କୁହାଯାଏ, ଜ୍ଞାନ ତ’ ଏକମାତ୍ର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନିକଟରେ ଅଛି । ଗୀତାଦ୍ୱାରା ହିଁ ସଦ୍‌ଗତି ହୋଇଥାଏ । ସେହି ଜ୍ଞାନ ତ’ ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି । ଜ୍ଞାନଦ୍ୱାରା ଦିନ ଏବଂ ଭକ୍ତିଦ୍ୱାରା ରାତି ହେଉଛି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଆତ୍ମାକୁ ପବିତ୍ର କରିବାର ଅଛି ସେଥିପାଇଁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡିବ । ମାୟାର ତୋଫାନ ଏଭଳି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ରୂପରେ ଆସୁଛି ଯାହାଦ୍ୱାରା ବୁଦ୍ଧିରୁ ଜ୍ଞାନ ଏକଦମ୍ ହଜିଯାଉଛି । କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଏକଥା ଶୁଣାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ପ୍ରଥମ କାମ ବିକାର ହିଁ ବହୁତ ହଇରାଣ କରୁଛି । ଏହାକୁ ଜିତିବାକୁ ହିଁ ସମୟ ଲାଗୁଛି, କିନ୍ତୁ ଏହା ତ’ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର କଥା ଅଟେ । ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ ହେଲା ଓ ସମ୍ପ□ର ମାଲିକ ହେଲା । ତୁମେମାନେ ହିଁ ହୃଦବୋଧ କର ଯେ ଶିବବାବା ଆସିଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କ ସମ୍ପ□ର ମାଲିକ ହୋଇଗଲ । ଗୀତା ମଧ୍ୟ ଶିବବାବା ହିଁ ଗାୟନ କରିଛନ୍ତି, ସିଏ ହିଁ କହିଛନ୍ତି କେବଳ ମୋତେ ମନେପକାଅ । ମୁଁ ଏହି (ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ) ସାଧାରଣ ଶରୀରରେ ଆସୁଛି । କୃଷ୍ଣ ତ’ ସାଧାରଣ ନୁହଁନ୍ତି । ସିଏ ଜନ୍ମ ନେଲାବେଳେ ତ’ ଯେପରି ବିଜୁଳି ଚମକିଥାଏ, ବହୁତ ପ୍ରଭାବ ପଡିଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି । ବାକି ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ସାମଗ୍ରୀ । ଇଂରାଜୀରେ ଏହାକୁ ଫିଲୋସଫି (ଦର୍ଶନ ଶାସ୍ତ୍ର) କୁହାଯାଏ । ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ ତ’ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପିତା ହିଁ ଦେଇପାରିବେ । ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମ ଆତ୍ମାର ପିତା, ଜ୍ଞାନର ସାଗର । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କଠାରୁ ଶିଖୁଛ, ଜ୍ଞାନକୁ ଧାରଣ କରୁଛ । ପୁଣି ସର୍ବଶେଷରେ ବାବାଙ୍କ ଭଳି ହୋଇଯିବ । ସବୁକିଛି ଧାରଣା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । ପୁନଃ ସେହି ଶକ୍ତି ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ଆସିବ । ଯୋଗକୁ ଧାର ଅର୍ଥାତ୍ ଶସ୍ତ୍ରର ତୀକ୍ଷ୍ଣତା କୁହାଯାଏ ନା । ଖଣ୍ଡାଗୁଡିକରେ ମଧ୍ୟ ଫରକ ରହିଥାଏ ନା । ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଖଣ୍ଡା ୧୦୦ ଟଙ୍କାର ହୋଇଥାଏ ତ’ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ୩-୪ ହଜାର ଟଙ୍କାର ହୋଇଥାଏ । ବାବା ତ’ ଅନୁଭବୀ ଅଟନ୍ତି ନା । ଖଣ୍ଡାର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସମ୍ମାନ ରହିଥାଏ । ଗୁରୁ ଗୋବିନ୍ଦ ସିଂଙ୍କର ଖଣ୍ଡାର କେତେ ସମ୍ମାନ ଅଛି । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଯୋଗର ବଳ ଥିବା ଦରକାର ଏବଂ ଜ୍ଞାନର ଖଣ୍ଡାରେ ଯୋଗ ରୂପୀ ଧାର ଥିବା ଦରକାର । ଧାର ଅର୍ଥାତ୍ ଯୋଗବଳ ଥିଲେ ହିଁ ଜଲ୍‌ଦି ବୁଝିପାରିବେ । ଡ୍ରାମାନୁସାରେ ତୁମେମାନେ ହିଁ ପରିଶ୍ରମ କରିଚାଲିଛ । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କୁ ଯେତେ ମନେପକାଇବ ସେତେ ପାପ କଟିଚାଲିବ । ପତିତ ପାବନ ବାବା ହିଁ ଏହି ଯୁକ୍ତି ବତାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି କଳ୍ପ ପରେ ମଧ୍ୟ ଏଭଳି ଆସି ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ଦେବେ । ଯାଙ୍କୁ (ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ) ମଧ୍ୟ ସବୁ ତ୍ୟାଗ କରାଇ ନିଜର ରଥ ରୂପେ ସ୍ୱୀକାର କରିବେ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ କେତେ ଆକର୍ଷଣ ହେଲା । କିପରି ସମସ୍ତେ ସବୁକିଛି ଛାଡି ପଳାଇଆସିଲେ । ବାବା ଆକର୍ଷକ ଅଟନ୍ତି ନା । ଏବେ ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଏଭଳି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ପଡିବ । ସବୁ ସନ୍ତାନମାନେ କ୍ରମାନୁସାରେ ହିଁ ହେବେ । ଏହି ରାଜଧାନୀ ଏବେ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି ।

ତୁମେମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ଆରମ୍ଭ କରି କଳିଯୁଗର ଅନ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରକୁ ତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିଗଲଣି । ଏବେ ଏହା ହେଉଛି ସଙ୍ଗମଯୁଗ । ଏବେ ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବାକୁ ପଡିବ । ପବିତ୍ରତାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ସ□୍ୱପ୍ରଧାନ । ପୁଣି ଧିରେ ଧିରେ ଖାଦ ମିଶିଗଲା । ଏବେ ସେହି ଖାଦ କିପରି ବାହାରିବ ? ଆତ୍ମା ଶୁଦ୍ଧ ଅର୍ଥାତ୍

ପବିତ୍ର ହେଲେ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ଶୁଦ୍ଧ ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ହେଉଛି । ଆତ୍ମା ଅଶୁଦ୍ଧ ଅର୍ଥାତ୍ କଳା ପତିତ ହେଲେ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି ହେଉଛି । ଜ୍ଞାନ ମିଳିବା ପୂର୍ବରୁ ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ପୂଜା ପାଠ କରୁଥିଲେ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କର ଅଏଲପେ୍ର ଚିତ୍ର ସବୁବେଳେ ବାବାଙ୍କ ଗଦି ପାଖରେ ରହିଥିଲା । ତାଙ୍କୁ ହିଁ ବହୁତ ସ୍ନେହର ସହିତ ମନେପକାଉଥିଲେ ଆଉ କାହାକୁ ମନେପକାଉନଥିଲେ । ଯଦି ମନ ବାହ୍ୟମୁଖୀ ହେଉଥିଲା ତେବେ ନିଜକୁ ନିଜେ ଚାପୁଡା ମାରୁଥିଲେ । ମନ କାହିଁକି ଦୌଡୁଛି, ଦର୍ଶନ କାହିଁକି ମିଳୁନାହିଁ— ଏପରି ଚିନ୍ତନ କରୁଥିଲେ କାରଣ ଭକ୍ତିରେ ଥିଲେ ନା । ପୁଣି ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବାଦ୍ୱାରା ସିଏ କ'ଣ ନାରାୟଣ ହୋଇଗଲେ କି ? ସେଥିପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ ତ' ନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ହେବ, ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ତ' ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଛି । ଯାହାଙ୍କର ଜଡଚିତ୍ର ତିଆରି କରାଯାଇଛି, ଏମାନେ ହିଁ ଚୈତନ୍ୟରେ ଥିଲେ । ବମାନ ବାବା ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି, ନରରୁ ନାରାୟଣ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ରାଜଧାନୀରେ ଥିଲ । ପୁଣି ଏଭଳି ହେବାପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ ତେଣୁ ଭଲ ଭାବରେ ତାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବା ଉଚିତ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ତ' ଦେବତା କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ବିଷ୍ଣୁ ଦେବତା କହିବା ଠିକ୍ । ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ତ' କିଛି ବି ଜଣାନାହିଁ । କେବଳ କହୁଛନ୍ତି— ଗୁରୁ ବ୍ରହ୍ମା, ଗୁରୁ ବିଷ୍ଣୁ... । ଏବେ ବିଷ୍ଣୁ କାହାର ଗୁରୁ ହେଲେ ? ମନୁଷ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଗୁରୁ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ଶିବ ପରମାତ୍ମାୟ ନମଃ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଗୁରୁ, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ପରମାତ୍ମା କହିଦିଅନ୍ତି । ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ତ ବାବା ଅଟନ୍ତି ନା । ଆମେ ତାଙ୍କଠାରୁ ଶିଖୁଛୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶିଖାଇବା ପାଇଁ । ସତ୍‌ଗୁରୁ ତୁମକୁ ଯାହା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତାହା ତୁମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛ । ଗୁରୁଙ୍କୁ ଏପରି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ଇଏ ପିତା ଅଟନ୍ତି, ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ନଚେତ୍ ଏହି ସାରା ଜ୍ଞାନ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଥାଆନ୍ତା । ଆମେ ପୂର୍ବରୁ ଶିବାଳୟରେ ଥିଲୁ, ଏବେ ବେଶ୍ୟାଳୟରେ ଅଛନ୍ତି ପୁଣି ଏବେ ଶିବାଳୟକୁ ଯିବା । ଯଦିଓ କହୁଛନ୍ତି ଆତ୍ମା ବ୍ରହ୍ମରେ ଲୀନ ହୋଇଗଲା, ଜ୍ୟୋତିରେ ସମାହିତ ହୋଇଗଲା । କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମା ତ' ଅବିନାଶୀ ଅଟେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାରେ ନିଜସ୍ୱ ଅଭିନୟ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ସମସ୍ତେ ଅଭିନେତା ଅଟନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଜ ନିଜର ପାର୍ଟ ତ' ନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ପଡିବ । ତାହା କେବେ ସରିବ ନାହିଁ । ସାରା ଦୁନିଆରେ ମଧ୍ୟ ଯେଉଁ ଆତ୍ମା ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଜ ନିଜର ପାର୍ଟ କରିବାର ଅଛି । ଯେପରିକି ନୂତନ ଭାବରେ ଶୁଟିଙ୍ଗ୍ ହେଉଛି । କିନ୍ତୁ ଏହି ଅନାଦି ଶୁଟିଙ୍ଗ୍ ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଟେ । ବିଶ୍ୱର ଇତିହାସ ଭୂଗୋଳ ପୁନରାବୃ ହୋଇଚାଲିଛି । ଏହା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟମୟ ତାରକା ଅଟେ । ଯାହାକି ଭ୍ରୁକୁଟି ମଧ୍ୟରେ ଚମକୁଛି । କେବେ ଘୋରି ହୋଇଯାଉନାହିଁ । ତୁମ ପାଖରେ ପୂର୍ବରୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନଥିଲା । ଏହା ବିଶ୍ୱର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟମୟ ଜ୍ଞାନ ଅଟେ । ହେଭେନ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱର୍ଗର ନାମ ଶୁଣି ମନ ଖୁସି ହୋଇଯାଉଛି ନା । ଏବେ ତ' ସେହି ସତ୍ୟଯୁଗ ନାହିଁ । ଏବେ ହେଉଛି କଳିଯୁଗ । ତେଣୁ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ କଳିଯୁଗରେ ହିଁ ନେବେ । ଘରକୁ ତ' ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଯିବାକୁ ହେବ କିନ୍ତୁ ପତିତ ଆତ୍ମା ତ' ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଯୋଗବଳ ଆଧାରରେ ପବିତ୍ର ହେଉଛ । ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ଈଶ୍ୱର ପିତା ହିଁ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି, ପୁଣି ରାବଣ ଏହାକୁ ନର୍କ କରିଦେଉଛି । ଏହା ତୁମେ ଏବେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଦେଖୁଛ । ରାବଣକୁ ଜଳାଉଛନ୍ତି ନା । ମନୁଷ୍ୟ ତ' କହୁଛନ୍ତି ଏହା ଅନାଦି କାଳରୁ ଚାଲିଆସିଛି । କିନ୍ତୁ କେବେଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି, ଏହି କଥା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଜଣାନାହିଁ । ଅଧା ଅଧା ତ' କହିପାରିବେ ନାହିଁ କାରଣ ସୃଷ୍ଟିକୁ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ କହିଦେଉଛନ୍ତି । କଳିଯୁଗକୁ ପୁଣି ୪୦ ହଜାର ବର୍ଷ ଅଛି ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଏହାର ଅର୍ଥ ମନୁଷ୍ୟ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ଅଛନ୍ତି ନା । ଅଜ୍ଞାନ ନିଦ୍ରାରୁ ଜାଗ୍ରତ ହେବା ବହୁତ କଷ୍ଟ, ଜାଗ୍ରତ ହିଁ ହେଉନାହାନ୍ତି । ଏବେ ଏହା ହେଉଛି ସଙ୍ଗମଯୁଗ, ଯେତେବେଳେ କି ବାବା ଆସି ପବିତ୍ର ହେବାର ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଯଦି ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ ତେବେ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା ହୋଇଯିବ । ଏହି ପତିତ ଦୁନିଆର ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଏବେ ଦୁନିଆ କେତେ ବଡ ହୋଇଯାଇଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ' ଦୁନିଆ ବହୁତ ଛୋଟ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ଏବେ ମାୟା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନିଶ୍ଚିତ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମାୟା ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅଟେ । ପବିତ୍ର ହେବାରେ ହିଁ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ବିଘ୍ନ ପକାଉଛି । କେତେକ ସନ୍ତାନ ପବିତ୍ର ହେବାର ସାହସ ରଖୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ମାୟା ଆସି କ'ଣ ଦୂରାବସ୍ଥା କରିଦେଉଛି । ମୁଥ ମାରି ଏକଦମ୍ ତଳେ ପକାଇଦେଉଛି । କରିଥିବା ରୋଜଗାର ଖାଲି କରିଦେଉଛି । ପୁଣି ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । କେହି ତ' ଏଭଳି ଖସିଯାଉଛନ୍ତି ଯେ ଆଉ ମୁହଁ ମଧ୍ୟ ଦେଖାଉନାହାନ୍ତି । ସେମାନେ ଏତେ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ପୂରା ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଫେଲ୍ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ସେଥିପାଇଁ କେହି କେହି ଗାନ୍ଧର୍ବୀ ବିବାହ କରି ଉଦାହରଣ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛନ୍ତି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ

କହୁଛନ୍ତି ବିବାହ କରି ପବିତ୍ର ରହିବା ଏହା ଅସମ୍ଭବ କଥା । କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ସମ୍ଭବ ଅଟେ କାରଣ ଏହାଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତି ବହୁତ ହେଉଛି । ତୁମେ ଯଦି ଏହି ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ପବିତ୍ର ରହିବ ତେବେ ତୁମକୁ ସ୍ୱର୍ଗର ସମ୍ପ□ ମିଳିଯିବ । ତେବେ ଏତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରାପ୍ତି ପାଇଁ କ'ଣ ତୁମେ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ପବିତ୍ର ରହିପାରିବ ନାହିଁ ? ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି- ବାବା, ଆମେ ନିଶ୍ଚିତ ରହିବୁ । ଶିଖ୍ ଧର୍ମର ଲୋକମାନେ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ରତାର କଙ୍କଣ ବାନ୍ଧିଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ କୌଣସି ସୂତା ଆଦି ବାନ୍ଧିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଏହା ତ' ବୁଦ୍ଧିରେ ଧାରଣ କରିବାର କଥା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କେବଳ ମୋତେ ମନେପକାଅ । କନ୍ୟାମାନେ ବହୁତଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଧନବାନ ଲୋକଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ରହୁ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପ୍ରଥମେ ସେମାନଙ୍କୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଅ ଯେ ଏମାନେ ସବୁ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ଶିବବାବାଙ୍କଠାରୁ ସ୍ୱର୍ଗର ସମ୍ପ□ ମିଳୁଛି । ତେଣୁ ପତିତରୁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— "କେବଳ ମୋତେ ମନେପକାଅ" ଏହି ଶବ୍ଦ ତ' ଅନ୍ୟ କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ସେମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହା ଧାରଣ କରାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ପୂର୍ବରୁ ଭାରତ ନିର୍ବିକାରୀ ଥିଲା, ଏବେ ବିକାରୀ ହୋଇଯାଇଛି । ପୁଣି ନିର୍ବିକାରୀ କିପରି ହେବ ? ଭଗବାନୁବାଚ- କେବଳ ମୋତେ ମନେପକାଅ । ବାସ୍, ଯଦି ଏତିକି କହିବ ତେବେ ମଧ୍ୟ ଅହୋ ସୌଭାଗ୍ୟ କିନ୍ତୁ ଏତିକି ମଧ୍ୟ କହିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଇଥିଲେ ଯେ ବାବା ତ ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରିସାରିଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ କେବଳ ନିମି□ ହୋଇ କରୁଛ । ବାବା ମୂଳଦୁଆ ପକାଇଦେଇଛନ୍ତି, ବାକି ଏବେ ସେବାକେନ୍ଦ୍ରର ଉଦ୍‌ଘାଟନ ହେଉଛି । ଏହା ତ' ଗୀତାର ହିଁ କଥା । ଗୀତାରେ ମଧ୍ୟ ଅଛି- ହେ ପିଲାମାନେ, ତୁମେ ଏବେ କାମ ବିକାର ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କର ତେବେ ତୁମେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜଗତଜିତ୍ ହୋଇଯିବ । ଯଦିଓ ନିଜେ ଧାରଣ କରୁ ନାହଁ କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ତ' ବୁଝାଅ । ଏମିତି ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଅଛନ୍ତି, ଯିଏକି ଅନ୍ୟକୁ ଉଠାଇ ନିଜେ ତଳକୁ ଖସିଯାଉଛନ୍ତି । କାରଣ କାମ ବିକାର ହେଉଛି ମହାଶତ୍ରୁ, ଏକଦମ୍ ନର୍ଦ୍ଦମାରେ ପକାଇଦେଉଛି । ତେଣୁ ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ କାମ ବିକାର ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ଜଗତଜିତ୍ ହେଉଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା ।—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରାସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ଏହି ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ସର୍ବପ୍ରାପ୍ତିକୁ ସମ୍ମୁଖରେ ରଖି ପବିତ୍ର ହୋଇ ଦେଖାଇବାକୁ ହେବ । ମାୟାର ବିଘ୍ନରେ ହାରିଯିବାର ନାହିଁ ।

(୨) ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ସମ୍ମୁଖରେ ରଖି ପୂରା ପୂରା ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ଯେପରି ବ୍ରହ୍ମାବାବା ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେଉଛନ୍ତି, ସେହିପରି ତାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରି ସିଂହାସନର ଅଧିକାରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଆତ୍ମାକୁ ସ□ପ୍ରଧାନ କରିବାର ମେହନତ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ନିଜର ଶୁଭଚିନ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ନକାରାତ୍ମକକୁ ସକାରାତ୍ମକରେ ପରିବ□ନ କରୁଥିବା ଶୁଭଚିନ୍ତକ ହୁଅ ।

ସଦା ସର୍ବଦା ସମର୍ଥ ରହିବା ପାଇଁ କେବଳ ଦୁଇଟି ଶବ୍ଦକୁ ମନେ ରଖ— ଶୁଭଚିନ୍ତନ ଏବଂ ଶୁଭଚିନ୍ତକ । ନିଜର ଶୁଭଚିନ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ନକାରାତ୍ମକକୁ ସକାରାତ୍ମକରେ ଅର୍ଥାତ୍ ନାହିଁକୁ ହଁରେ ପରିବ□ନ କରିପାରିବ, କାରଣ ଶୁଭଚିନ୍ତନ ଏବଂ ଶୁଭଚିନ୍ତକ— ଉଭୟଙ୍କର ପରସ୍ପର ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଛି । ଯଦି ଶୁଭଚିନ୍ତନ ଚାଲୁ ନାହିଁ ତେବେ ଶୁଭଚିନ୍ତକ ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ତେଣୁ ବ□ମାନ ସମୟରେ ଏହି ଦୁଇଟି କଥା ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦିଅ କାହିଁକି ନା ଅନେକ ଗୁଡିଏ ସମସ୍ୟା ଏଭଳି ଅଟେ ବା ବ୍ୟକ୍ତି ଏଭଳି ଅଟନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା କିଛି ବି ବୁଝନ୍ତି ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଶୁଭଚିନ୍ତକ ହୋଇ ସେମାନଙ୍କୁ ନିଜର ଶୁଭଭାବନାର ତରଙ୍ଗ ପ୍ରଦାନ କର ତେବେ ସେମାନେ ପରିବ□ନ ହୋଇଯିବେ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ ସହିତ, ଦିବ୍ୟଗୁଣ ସହିତ ଓ ଶକ୍ତି ସହିତ ଖେଳ ମାଟି ସହିତ ନୁହେଁ ।